

ČILENSKA PUŠČAVA ATACAMA, NAJBOLJ IZSUŠENA PUŠČAVA NA SVETU. RAZLIKA MED DNEVNO IN NOČNO TEMPERATURU JE VČASIH VEČ KOT 50 °C, POLEG TEGA PA LEŽI ZELO VISOKO NAD MORJEM IN PREMAGOVATI JE TREBA VELIKE VIŠINSKE RAZLIKE. IN POVRH VSEGA JE ČISTO OPUSTELA. ALI PO BESEDAH PROFESORJA ZDZISLAWA RYNA, NAJVEČJEGA POLJSKEGA STROKOVNJAKA ZA TA DEL SVETA: »V PRIMERJAVI Z ATACAMSKO PUŠČAVO JE SAHARA BOTANIČNI VRT«.

BOJ S PUŠČAVO

Če se torej odpraviš čez Atacamo peš, je psihična in fizična izčrpanost zagotovljena. Nahrbtnik, poln zaloge hrane in vode, tehta več kot 40 kg. Načrtovala sva, da bova vsak dan prehodila 30 kilometrov, pa se je kmalu izkazalo, da to presega najine zmogljivosti. Kmalu po začetku poti sva naletela na številne zelo strme vzpone. Višinska razlika v enem dnevu je bila včasih celo več kot 1500 metrov. Zaradi dnevnih temperatur do +30 °C je bila hoja še toliko bolj težavna, medtem ko se ponoči temperatura spusti na -20 °C. Eden od problemov je bil tudi kratek dan: svetlo je bilo samo 10 ur, ponoči pa je bilo nemogoče mirno spati, ker se je zelo močen veter konstantno zaletaval v šotor. Žulji, ki sva jih "pridelala" čez dan, so se ponoči posušili, ampak po trekingu naslednji dan sva bila spet na istem oziroma še na slabšem, saj so se pojavili novi žulji.

PO STOPINJAH INKOV

Za treking sva izbrala starodavno pot Inkov (Camino de Inca). Pot poteka prek gorskih sedel, kar nama je omogočilo, da sva se izognila plezanju čez Andske vrhove, ki v Atacami sežejo tudi več kot 5000 metrov nad morje. Najino utrujenost, boleča ramena in žulje na nogah je poplačalo zadovoljstvo, ki so ga z vsakim kilometrom prinesli prizori, ki ti vzamejo dih: čudovita pokrajina, slikoviti kanjoni, ki spominjajo na lunine, ledena odeja na najvišjih vrhovih in vulkanih. Ponoči, če ni vetra, lahko vidiš milijone zvezd, ki pokrivajo celo nebo do obzorja.

Naposled sva dosegla posušeno slano jezero Salar de Mariqunga. Čeprav sva jemala tablete proti višinski bolezni, sva se počutila šibka in težka. Na srečo nisva dobila diareje ali slabosti, ampak je bilo kljub temu težko hoditi. Slikovita pokrajina, še posebej lagune slane vode sredi suhega jezera, so vzdušje malo popravile.

Ampak tudi to ne pomaga pri dejstvu, da sva zaradi močnega vetra kljub vročemu soncu zmrzovala.

KO ZALOGA POIDEJO

Najin dnevni obrok je bil sestavljen iz nekaj stogramske mešanice kristaliziranega sadja, oreškov in hrane za otroke, ki sva jo poplaknila z izotonično pijačo in okoli tremi litri vode. Samo dvakrat sva imela priložnost jesti bolj obilen in bolj »prefinjen« obrok ter obenem napolniti najine zaloge hrane in vode. Prvič je bilo v vojaški bazi na čilsko-argentinski meji, drugič pa v ogromnem rudniku na najini poti. Slednji je bil še posebej dobrodošel, ker so nama zaloge vode skorajda že pošle, midva pa še nisva zagledala niti obrisa rudnika, čeprav je bil na najinih mapah jasno narisan. Takrat celo noč nisva mogla spati. Nestrpno sva pričakovala svitanje, da končno doseževa civilizacijo. Ob zori sva hitro pospravila šotora in se odpravila proti severu. Pred nama se je pojavila precej strma gora. Plezala sva kot nora in ko sva končno dosegla vrh, se je pred nama razkril čudovit pogled: ogromen rudnik, številni tovornjaki, stavbe, ljudje ... Ta rudnik bakra zaposluje 15.000 ljudi! In sprejeli so naju zelo lepo. Ampak naslednji dan sva morala nadaljevati s trekingom.

SALAR DE ATACAMA

Najtežji del najinega potovanja je bilo prečkanje največjega posušenega slanega jezera v Atacami. Treking čez Salar de Atacama je izgledal, kot bi se želel prebiti čez ogromno močvirje. Z vsakim korakom sva se pogreznila do polovice meč. Po celodnevem boju, ko sva uspela prebroditi samo 11 kilometrov in pri tem z veliko težavo reševala najino opremo, sva se odločila, da bova hodila bolj po robu posušenega jezera, pa čeprav bo to podaljšalo najino pot. Proti koncu poti sva bila že popolnoma izčrpana. Bolj ko so minevali dnevi, težje je bilo uživati v izjemnih lepotah pokrajine – bela sol, ki se svetlika v soncu, slane lagune, nekaj ptic in majhni grmički na obrobju. Vso svojo moč moraš skoncentrirati na naslednji korak. Tvoje misli so zaposlene s sanjanjem o hrani, vodi, morju, tvojih najdražjih ...

Ampak nisva obupala. Ko se je najin cilj, San Pedro de Atacama, pojavil v daljavi, nama je to dalo krila. Bilo je res neverjetno: skoraj nič nisva počivala, tudi boleče, žgoče noge niso bile pomembne. Vse, kar je bilo pomembno, je bil cilj, ki je rasel pred najinimi očmi.

TREKING ČEZ PUŠČAVO

Ekspedicija Atacama 2001 je bil prvi poskus trekinga čez najbolj suho puščavo na svetu, čilensko Atacamo. Več kot 600 kilometrska pot se je začela v Copiapu, po dolini med gorovji Cordillera de Domeyko in Cordillera Claudio Gay, drugi del pa je potekal čez Salar de Pajonales, Salar Punta Negra in Salar de Atacama, nakar se je pot zaključila v San Pedro de Atacama. Udeleženca ekspedicije sta bila študenta iz Krakova, Michał Thlon in Piotr Różalski, katerih dosežki vključujejo tudi 500 kilometrsko pot, ki sta jo prehodila ob vzhodni obali Bajkalskega jezera, premagala sta tudi 1000 kilometrov dolgo pot čez mongolsko puščavo Gobi. Ekspedicija Atacama 2001 je trajala 26 dni boja z naravo in predvsem s človeškimi zmogljivostmi.

tekst: Michał Thlon in Piotr Różalski, Poljska / foto: www.chiletourism.cl

